KARA ŞEYTAN

BARIŞ TOLGA GÖRMEZ

Tilki Kitap

tilki
Kitap

KARA ŞEYTAN
Barış Tolga Görmez

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1. Basım, İstanbul, Temmuz 2026
ISBN: 978-625-5779-97-7
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KARA ŞEYTAN

Barış Tolga Görmez

KARA ŞEYTAN

Yanık kokusunu bilir misiniz? Sıcacık evinde misafir ağırlayan yaşı geçkin bir kadının unutkanlıkla ocaktaki yemeğin altını yakmasından ya da bir yaz günü öğleden sonra, ailece yapılan piknikte, koyu sohbetin azizliğine uğrayan mahalle ağabeyinin enfes pirzolaları mangalda unutmasından bahsetmiyorum. İnsan eti. Ağır, duyan her kimse tüm benliğini altüst eden, midenizde engel olamadığınız kasılmalara neden olan, çocukluğumdan bu yana derime işleyen o kekremsi koku. Genzimden yayılıp bütün hücrelerimi bir virüs gibi ele geçiren tarifsiz, karanlık, ağzımda metal tadı bırakan o his. Hoyrat bir elin, göğüs kafesimi parçalayıp, çocuk kalbimi yerinden çıkarıp, kara katranlara buladığı o zaman.

Yanık kokusunu bilir misiniz? Ben biliyorum. Eski bir gazete kâğıdı gibi yanıp giden kapkara derinin altından görünen pembemsi etin tuhaf bir albeniyle karşımda duruşunu hatırlıyorum.

Bir insan bedeninden kopup tepemde uçuşan oynak külleri anımsıyorum. O karanlık cesette, birer inci tanesi gibi parlayan, sanki bu talihsiz bedenin hâlâ hayatta olduğunu düşünmenizi sağlayacak bembeyaz dişleri görebiliyorum. Özenle seçilip alınan kıyafetlerin, birer çıra gibi sizi yakmak için alevleri etrafınıza nasıl çepeçevre doladığını, yüzlerce derecelik bir kafese kapattığını gördüm. Ölümde

edep yok. Ayıp yok. Uçuşup giden kumaş parçalarının altında çıplaklık var. Ölümle sevişen hayasız bir çıplaklık.

Ölümü tanıyorum. Ruhuma açtığı deliği yamalarım kapatmaya yetmedi. Delikten akan kara irin, organlarıma, oradan ruhuma erişti. Mağduru olduğumun faili olmam artık işten bile değildi.

KÜÇÜK KUTUDAKİ KEDİ YAVRUSU

Doğum... Yaşam döngüsünün iki mucizesinden biri. Bir diğeri de en az ilki kadar sarsıcı: Ölüm. Çoğu insan ölümü bir felaket gibi görse de ben aksini düşüyorum. Bazen ölüm, süslü, beyaz bir kuş gibi gelip konuvermeli insanın omzuna. Öyle insanlar tanıdım ki, toprağın altı kat altına gömülüp içerden çürüyüp kurtlanmayı ödül olarak saymalı ve yukarıda yaptıklarının bedelini kokuşarak ödemeliler. Eminim sizin de etrafınızda bu sonu hak eden birileri vardır mutlaka. Yok mu? Kesinlikle var, tek sorun, bu dileğinizi kendinize bile itiraf edemeyecek kadar korkak olmanız. Ancak yaratıcının (!) adaleti benimkiyle pek uyuşmuyor.

Dünyanın en iyi insanı da olsanız, sonsuz huzura açılan cennet kapıları beklerken diğer herkes gibi kendinizi nemli ve kurtlu çamurun altında buluyorsunuz. Sizin için evreni yaratan o sınırsız güç, tüm kudretiyle toprak altında haşerelere açık büfe olmanızı sağlıyor. Beş yıldızlı bir son.

Doğum daha etkileyici, daha mucizevi bir durum, bunu kabul ediyorum. Bir o kadar da korkutucu. İçinde birini büyütüp onu, tabiri caizse vücudundan boşaltma hissi her an tüylerimi diken diken etmiştir. Tüm ergenliğim boyunca asla anne olamayacağımı düşündüm. Bir çocuğun sorumluluğunu almak ve hayat boyu elini o varlıktan çekememek durumundan bahsetmiyorum. Bedenimin deforme olduğunu düşünmek beni deli ediyor.

Zavallı annem, o yaşlarda benim gibi düşünmemiş olacak ki bana hamile kaldığında yirmisini yeni bitirmiş. Yağmurlu bir gecede, bir kenar mahallenin sonunda bulunan ahşap bir evin karanlık odasında, odun sobasının yanında beni kollarına alıp o sıcacık annelik duygusunu tatmak isterken daha ilk sürprizimi o gece yapmışım. Tam yedi saat neredeyse aralıksız doğum sancılarıyla kıvranmış. Öylesine acı çekmiş ki haykırışlarından mahalle bir uçtan bir uca inlerken artık "Karnımı kesip alın şunu içimden!" diye bağırır olmuş. Bu hikâyeye hâlâ gülüyorum. İnat edip sıcak kesemden çıkmamak için direnmekte ne kadar haklı olduğumu bugün daha iyi anlıyorum.

Doğduğum bu ahşap ev, iki katlı, üfleseniz yıkılacak kadar eski bir harabeydi. Tahtaları öyle çürümüştü ki birinin evin hangi bölümünde dolaştığını anlamanız için adımlarına biraz kulak kabartmanız yeterli olurdu. Hava biraz serinlemesin, ahşabın arasından soğuk rüzgâr, soluk tenli bir yabancı gibi yatağınıza sızıp koynunuza giriverir, içinizi ürpertirdi.

Çocukluğumda, normal bir kız çocuğunun, geceleri yorgan altında tir tir titremesine neden olacak bu eski baraka beni hiç korkutmadı. Ne geceleri bazen sebepsiz yere gıcırdayan tahtalar canımı sıktı ne de yağmurlu gecelerde sokaklarda başıboş gezen kimsesiz bir adamın ıslığına benzeyen rüzgâr sesi uykumu kaçırdı. Bu yaşlı ve ter kokan kadına benzettiğim biçimsiz viraneyi sevemedim de. Sokağını da sevmedim çocuklarını da. Hatta çocukluğu da benimsemedim hiç. Savunmasız, güçsüz ve ürkek olmayı kendime hiç yakıştıramadım. Henüz okula bile başlamadığım zamanlarda saç fırçasıyla ayna karşısında saatlerce saçları-

mı taradığımı hatırlıyorum. Mavi gözlerim, bir misket gibi yuvarlak ucuyla küçük burnum, keskin ve uzun biçimli çenemle aynaya bakmaya doyamıyor, uzun, omuzlarıma dökülen saçlarımı taradıktan sonra çenemi iki elimin arasına yaslayıp kendimi izlemeye bayılıyordum. Annem, kelimenin tam anlamıyla kokoş bir kadındı. Bazen evde yiyecek ekmeğimiz olmaz, ancak o gün giydiği kıyafetin uyumuna göre uçuk renkteki ruju dudağında olur, özenle sürülmüş ojeleri tırnaklarını süslerdi. Eğer keyfi yerindeyse "Gel kız zilli" diye hayran hayran kendini izleyen beni yanına çağırır, bir oyuncak bebek gibi süslerdi. Henüz kendisi de çocuktu belki de, fakat bedeni, saç telinden tırnağına kadar kadındı. "İyi bir anne miydi?" diye soracak olursanız, hayır demeye kıyamam. Yalnızlığın ağır yükü altında benim ezilmemi önlemek için sırtındaki ağırlığı nefesi kesilene kadar sıkı sıkıya tuttu. Bazen çok öfkeli olurdu. Bazen benim yaşlarımda bir kız çocuğu gibi saf ve telaşlı hâlini takınıverirdi.

Bir gün yine aynanın karşısında kendimden geçtiğim bir sırada kolumdan tutarak makası kaptığı gibi saçlarımı kesti. "Yeter artık!" diye bağırdığını hatırlıyorum. "Bıktım senden küçük orospu!" Fakat aynı gece beni yatağına çağırıp sarılarak hüngür hüngür ağlamış, hemen ertesi gün koşturarak, saçları uzun bir oyuncak bebek alıp kendi saçlarım uzayana kadar bu bebekle oynamamı tembih etmişti. Tecrübesiz, uçarı ve yalnız bir kadındı annem.

Güçsüzdü. Onun bu güçsüzlüğü beni zaman zaman kızdırıyor, ona acımak yerine öfkelenmeme neden oluyordu. Bu çok güzel ama saf genç kadın, doğru kararlar verememesinin cezasını hem kendine hem de bana çektirecekti.

***

Bu evde, küçük bir kutuya konulmuş kedi yavrusu gibiydim. Bütün hayatım bu köhne evin tozlu tahta merdivenleri arasında geçip gidiyordu. Dış dünya benim için bir sırdı. Deli gibi merak ettiğim, yabani hislerle keşfetmeye can attığım bir maceraydı. Bilinmezliğin dayanılmaz tutkusu daha o yaşlarda benliğimi kasıp kavuruyordu. Bu ince ahşap duvarların arkasında nasıl sırlar vardı? Kimler beni hayatlarına alıp kucaklamak için bekliyordu? Ne kadar çırpınsam da annemin beni o karanlık kutudan çıkarmaya niyeti yoktu. Zira o da kendi karanlık kutusundan çıkarılmayı bekliyordu.

Annemle bu dar ama sakin hayatımız bazı akşamlar kapının çalmasıyla bozuluyordu. O'nun bir genç kız gibi ayaklarını yere vurarak merdivenleri üçer beşer inip kapıya koşması, o kapının hep aynı tonda gıcırdayarak açılması ve o ayak sesleri. Sinir bozucu ağırlıkta çıkılan merdivenlere çarpan kunduraların çıkardığı ürkütücü ses. TAK…TAK... TAK… Bazen o adamın yukarı çıkması saatler sürüyormuş gibi gelirdi. İçimi tuhaf bir korku sarar, sırtımdan aşağı terler boşanırdı. Evde, ikinci katta, tahta oda dediğimiz bir oda vardı. Aslında bütün ev ahşap olmasına rağmen bu odadan özellikle bu isimle bahsediyor oluşumuzun nedenini hatırlamıyorum. Bu oda diğerlerinden biraz daha geniş ve ferahtı. İki penceresi vardı ve ikisi de sokağa bakıyordu. İki duvara yaslanmış iki sedir ve sedirlerden birinin yanına yerleştirilmiş tahta bir sandık vardı. Sandığın üzerinde yer yatağımız, yorganlar ve bir hurç, tortop olmuş bir şekilde yığılmıştı. Odayı kısık sarı bir ampul aydınlatıyor, hava kararda mı uçan bütün haşaratlar sarı ışığın etrafına toplanıveriyorlardı.

Genelde bu odada oturur, yer sofrasında yemek yerdik. İşte o ürkütücü adam, merdivenleri çıktıktan sonra önce mutlaka bu odaya girerdi. Onun yüzüne bir defa bile baktığımı hatırlamıyorum. Genelde boy hizama gelen ayakkabılarını ve deri kemerini anımsıyorum. İki çift ayakkabı giyerdi. Biri siyah kundura, diğeri yine aynı malzemeden, daha yüksek topuklu kahverengi ayakkabı. Her zaman parlak ve boyalı olurlardı. Üzerine genelde yine kahverengi veya yeşil kumaştan pantolonunu giyerdi. Daha yukarıya, omuzlarına, yüzüne, gözlerine uzanıp bakmak bana uzun ve yorucu bir yolculuk gibi gelirdi. Bu yolculuğa çıkacak cesaretim henüz yoktu. Odaya girdiğinde genelde sert ve gür ses tonunu yumuşatmaya çalışarak -pek başarılı olduğu söylenemezdi- bana birkaç güzel söz söyler, bazen saçımı okşayıp bir iki severdi. O zamanlar boğaz yakan kesif kolonya kokusu midemi ağzıma getirirdi. Ertesi gün adam evden ayrıldığında şirinlik yapmadığım için annemden sağlam bir dayak yerdim, ancak bir sonraki sefer bu üçlünün arasındaki ilişkide en ufak bir değişiklik olmazdı. Bu acınası kadın, beni zorlayarak istemediğim bir şeyi yaptıramayacağını asla anlamadı.

*

Annemin korkunç haykırışları bütün evi inletiyordu. Odanın girişine yakın, holde donup kalmıştım ki, etrafta bir o yana bir bu yana koşuşturan kadınlardan biri beni eliyle köşeye itti. "Çekil şöyle kızım, ayak altında durma!" diye söylendi. Başka bir tanesi, daha yaşlı olanı, mutfaktan elinde sıcak su dolu leğen ile çıkageldi. Kadının kırışık alnında sicim sicim ter damlaları birikmişti. Acele ile tahta odaya girdi. Dört, belki de beş kadın yatakta yatan annemin başına toplanmışlardı. Aralanmış bacaklarının yanında oturan kadın, kesik kesik inlemeye geçen anneme "Ikın kızım, hadi ıkın yavrum!" diye tekrarlıyordu. Daha yirmi lerin başında olan en gençleri ise ayakta, elini ağzına götürmüş endişeyle olan biteni izliyordu. Kapı aralığından biraz yaklaştığımda, neden uzak durmamı tembih ettiklerini anladım.

Uzandığı şiltede dizlerini büküp bacaklarını açmış annemin rahmi her ıkınmada biraz daha genişliyordu. Rahim, bir kasılıp bir rahatlarken çok geçmeden kalın, solucan başını andıran bir kafa belirdi. Rahim ağzı o kadar genişlemişti ki şaşkınlıktan yerimden kıpırdayamadım.

Bu organdan bende de mi vardı? Panikleyecektim neredeyse. Çok geçmeden annemin çığlıkları kesildi. Yaşlı kadın bebeğin ağzını temizlerken şilteye yayılmış çarşaftan yere kanla karışık akışkan bir sıvı damlıyordu. Odayı tuhaf bir koku kapladı. Terle karışık kan kokusuydu bu. Seyre daldığım manzaradan hiç korkmadım. Aksine bu durumu ilginç buldum. Tek bir endişem vardı. Annem durduğu yerde belirli aralıklarla böyle doğuracak mıydı? İkimizin artık yalnız olmayacağı durumunu düşünmek hiç hoşuma gitmedi. Bebek gırtlağını patlatırcasına ağlıyordu. Hemen çarşaflara

sarıldı. Yaşlı kadın beni fark ettiğinde dişsiz ağzıyla güldü "Gel gel, bak ne var burada." Yanındaki kadına "Getirin görsün kardeşini." dedi. Yerimden fırlayarak kendimi küçük odaya kapattım. Pencerenin yanındaki eski divana çöküp dışarıyı izlemeye başladım.

Annem karnı şişmeye başladığı andan itibaren çok tahammülsüz olmuştu. Özellikle son aylarda bütün evin işini benim yapmamı bekliyor, bazen günlerce yataktan çıkmıyordu. Süt ısıt, tabakları yıka, çeşmeye suya git derken artık sadece evin ve onun ayak işlerini görür olmuştum. Zaman zaman hıçkırıklarla ağlıyor, yanına yaklaşıp boynuna sarıldığımda sanki nefes alamıyormuş gibi kollarımdan kurtulup uzaklaşıyordu. Kundura ayakkabılı adam uzun süre ortalarda görünmedi. Annem buna mı böylesine üzülüyordu? Yoksa bu karnındaki fasulyeyi mi istemiyordu? Belki de karnını canını yakmayacak derecede yarıp o yabancıyı oradan çekip alabilirdim. Ama geç kalmıştım. Şimdi bütün gün annemin kucağındaydı. Evde sürekli "Mercan, güzel gözlü Mercan'ım." diye dolanıyordu. Bütün vaktini ona ayırıyor, bana yine emirler yağdırıyordu. Kucağındaki velede gülümserken kafasını bana çevirdiğinde kaşları çatılıyor, artık abla olduğumdan, kendisine her zamankinden daha fazla yardım etmem gerektiğinden dem vuruyordu. Geceleri yatağa bütün bacaklarım ve kollarım sızlar hâlde giriyor, saniyeler içerisinde bayılıyordum. Artık aynanın karşısına geçip oje sürmek ya da saçlarımı tarayıp kendimi izlemek çok uzaklarda kalmıştı. O gece yine yorgunluktan bitap düşmüş hâlde rüyalar âlemine dalıyordum ki yatakta hızlıca doğruldum. Ay ışığı hafif hafif odayı aydınlatıyordu. Tahta odada yalnız yatıyordum. Annem, Mercan ile yan odada uyuyor-

du. Pencereden dışarı baktım. karşı yolun başında bir dala tünemiş baykuş, iri gözleriyle bana bakıyordu. Gözlerinin parlak sarılığını seçebiliyordum. El yordamıyla kalkıp aynalı komodinin yanına geçtim, sandalyesine oturdum. Gözlerim karanlığa alışınca belli belirsiz etrafı görmeye başladım. Aynadaki yansımam karanlık bir gölgeden ibaretti. Dağınık saçlarım kabarmıştı. Ne renk olduğunu seçemediğim ojeyi alıp açtım. Tırnaklarımı yapabildiğim ölçüde muntazam bir şekilde boyamaya başladım. Geçen gün radyoda duyduğum bir melodiyi usul usul mırıldanıyordum. İşim bitince elimi uzağa tutup şöyle bir baktım. Güzel iş çıkarmıştım. Gülümsedim. Tekrar pencereye döndüğümde baykuş iri gövdesiyle penceremin önünde beni izlemeye devam ediyordu. Yatağıma uzanıp gözlerimi gözlerine diktim. Uçup gittiğini göremeden uyumuştum.

***

Bebek hiç susmuyordu. Oyuncakların bile pili bitiyor, bu kız çocuğu ağlamaktan vazgeçmiyordu. Annem ve o uzun boylu adam ona tahta odanın ortasından geçen, karşılıklı iki duvara çiviledikleri, eski çarşaflardan sallanan bir yatak yapmışlardı. Hayatımda az yer kaplıyormuş gibi bir de odanın ortasına kurulmuştu. Annem aşağıda bahçeyi süpürürken derinden gelen sesini duydum. "Kız ilgilensene kardeşinle, geliyorum şimdi oraya!" Tahta bir tabure alıp sallanan beşiğin tepesine dikildim. Yüzü kıpkırmızı olmuş, ağlamaktan neredeyse nefesi kesilmişti. Suratının şekli koca bir karpuza benziyordu. Tombul ve yusyuvarlak. Mavi gözleri de gereğinden fazla iriydi. Burnu küçüktü ama sürekli sümüklüydü.

Devamlı kaka yaptığı için zaten berbat kokuyordu. Bok kokmadığı zamanlarda ise insanın midesini bulandıran çiğ süt kokusu, üstüne sinen bedeninden etrafa yayılırdı. "Sus be!" diye bağırdım. Dediğimi yapmış, cam gibi mavi gözleriyle merakla bana bakmaya başlamıştı. "Ne istiyorsun sus artık! Annem en çok seni seviyor, hep seni kucağına alıyor işte daha başka ne istiyorsun?" Hâlâ suratıma şaşkın şaşkın bakarken yanağını okşadım. "Tamam tamam üzülme." Bir anda kaşlarımı çatıp "BÖ!" diye bağırdığımda tekrar çığlığı bastı. Onu korkutmak anlık olarak hoşuma gitse de sesi dayanılmazdı. Ellerimle kulaklarımı kapadım. Aklımda daha iyi bir fikir vardı. Kendi kulaklarımı kapatmak yerine onun sesini kesmek daha mantıklıydı. Tabureden inip şiltedeki yastıklardan birini aldım ve yerime döndüm. Yastığı yüzüne doğru bıraktım. Haykırışları eskisi kadar net değildi ama yine rahatsız ediciydi. Biraz yardıma ihtiyacı vardı. Yastığı

biraz daha bastırdım. Sonra biraz daha. Evet oluyordu. Tüm gücümü kullandım. Susmuştu. Annemin merdivenlerden çıktığını duydum. Söylenerek geliyordu. "Sizi iki dakika yalnız bırakamayacak mıyım ben, ne oldu gene!" Kalbim heyecanla atmaya başladı. Korkuyordum. Yastığı alıp eski yerine koydum ve şilteye oturdum. Annem önce bana, sonra bebeğe baktı. "Mercan?!" Az önceki kızgınlığı silinmişti. "Ne oldu kuzucum? Boklar mı yaptın kuzucum? Anneye yine iş mi çıkardın?" Bebek kıkırdadı.

Beceremeyiştim. Az önce endişeyle yanan bedenim, şimdi öfke ile kavruluyordu. Annem artık bana böyle güzel davranmaktan çok uzaktı. Sadece ev işleri için emirler yağdırıyor ve şikâyetler ediyordu. Bana böylesine umarsız davranırken bu sevimsiz velede sunduğu sonsuz merhamet ve sevgi beni deli ediyordu. Ona söylediği sevgi sözcükleri kulağımda yankılanırken bu kez bebeği değil, onu kucaklayıp göğsüne yatıran kadını susturma isteği beynimde bir anlık çakıp tekrar karanlığa gömüldü.

*

Kıskançlık, bedenimi ince bir hastalık gibi tüketiyor, avını canlı canlı yiyen bir böcek gibi yavaş yavaş ruhumu kemiriyordu. Günler geçtikçe bu kız çocuğu güzelleşiyor, saçları el işçiliği ile yapılmış parlak birer mücevher gibi lüle lüle omuzlarına dökülüyordu. Tombul yanakları olgun birer elma gibi kırmızıydı. Gözleri, göreni içine çeken irilikte ve kahverengiydi. Ufak burnu üzerinde uğraşılmış gibi görünüyordu, benimkinden bile güzel olabilirdi, küçük, oyuntulu ve biçimliydi. Üstelik gün geçtikçe büyüyor, o sinir bozucu bakışları daha anlamlı bir hâl alıyordu. Annem onu her kucağına aldığında dışarıya yansıtmadığım bir ateş bütün organlarımı tek tek yakıyordu. Sırtımdan terler boşanıyor, gözlerim istemsizce gözyaşları ile doluyordu. Sanki o kız, senelerdir beklenen, gelmesi için dualar edilip adaklar adanan kutsal bir varlıktı, tam olarak o muameleyi görüyordu. Ben ise asla istenmeyen, sevilmeyi hak etmeyen, aşağılanıp hor görülmek için dünyaya getirilmiş bir zavallıydım. Kalbime ucu yanık ok gibi saplanan bu kıskançlık, bazen aklımı başımdan alıyor, engel olamadığım içgüdülerime yenik düşmeme neden oluyordu. Aklıma öyle şeyler geliyordu ki çoğu zaman kendi kendime ürpertiyle titreyerek bu, geri dönüşü olmayacak kötü fikirleri kafamdan dağıtmaya çalışıyordum. Ancak bazı zamanlar öfke önüne geçilemez şekilde ağır basıyordu. Bir kez annemin çarşıya çıktığı bir gün Mercan'ı buzdolabına, boş sebzeliğin içine bırakıp kapağı kapadım. Ancak çok geçmeden ağlamasına dayanamayıp geri çıkardım. Bir seferinde ise, içi zehirli atık dolu bir kutu gibi bedenimden uzak tutarak tahta odanın açık camından atma girişiminde bulundum. Ancak tam o

sırada uzun boylu adamın kapının önünde olduğunu fark edip içeri nasıl kaçacağımı bilemedim. Artık aynanın karşısında oturup kendimi izlemek de keyif vermiyordu. Yakın bir zamanda bu sandalyeyi benden daha güzel biriyle paylaşacaktım. Artık o, saçlarını tarayıp şarkılar mırıldanarak balon gibi yuvarlak yüzünü süsleyecekti. Ben ise sıramı beklemek zorunda kalacaktım. Kim bilir, belki de gece uyurken saçlarını kesmeliydim. Ya da sıcak güğümü yüzüne değdirirsem o canlı yüzünü ömrü boyunca aynalardan saklamak zorunda kalırdı. Bu düşüncelerle boğulup giderken günler geçiyordu.

Günler geçtikçe uzun boylu adam evimize daha sık gelir oldu. Bu geri dönüş, annemin oynak keyfini yerine getirmişti. Adam, bazı akşamlar geç saatte geliyordu. Tahta odanın penceresinden, sabahın ilk ışıklarıyla ayazdan korunmak için montunun yakasına sokulurken sokağı arşınlayıp gözden kayboluşunu izliyordum. Bu sabahlar yapmaktan en hoşlandığım şey, karşı odaya koşarak yanı boşalmış olan annemin koynuna girip tekrar uykuya dalmaktı. Bu kısa ama sıcacık uyku ritüelleri çocukluğuma dair yüzümü gülümseten ender anıların başını çekiyordu. Yanına kıvrıldığım annem sarılıp saçlarımı öper, sanki o çocuksu hırçınlığını eski sandıklara, ucu bağlı hurçlara saklar kapatırdı. O anlarda sadece annemdi. Mercan da sanki anlıyormuşçasına bu kısa buluşmalarımızda asla ağlamazdı. Bu zamanlar öylesine mutlu olurdum ki Mercan'a karşı yarı istemsiz beslediğim kontrolsüz nefret dalgaları sakinleşip durulurdu. Ancak ruhum ve beynim kusursuz bir saat gibi çalışıyor, bu harika uyumları ile küçük ellerimle inşa etmeye çalıştığım renkli sevgi çiçeklerini ezip üzerine siyah, demir ağırlığında

taşlar döşüyorlardı. Mercan'dan seken öfke toplarım bu kez bu korkutucu adamın yüzünde patlıyordu. Hemen her gün bizim evimizdeydi, annem artık Mercan ile de eskisi kadar ilgilenmiyor, tahta odaya yani benim uyuduğum odaya kurdukları beşiğe bıraktığı bebeğe göz kulak olmamı tembihliyor, adamın omuzlarında kırmızı ojeli tırnaklarını gezdirirken yatak odasına doğru sürüklüyordu. Boğuk seslerini, abartılı kahkahalarını duymamak için kulaklarımı tıkayıp yastıkla kafamı örtüyordum. Bu biçimsiz, tahta bir kuklayı andıran herif, annemi ellerimin arasından alıp koparıyordu. Hedef yine değişmişti. Asıl tehdit Mercan değildi, o karpuz suratlı veledin tek yaptığı şey tıkınıp altını doldurmaktı.

Bir gece yine, karşı daldaki ağacın yapraklarının arasında parlayan iki iri, yuvarlak nesneyi fark ettim. Baykuşun gözleri. Başka bir çocuğun rüyalarına girebilecek bu hayvanın bakışları bana huzur veriyordu. Kulağımda dönüp duran yan odadan gelen seslere daha fazla tahammül edemedim. Bir şeyler yapmalıydım. Bu mutluluk naraları canım sıkıyor, ruhumu daraltıyor, âdeta beni köşeye sıkıştırıyordu. Tabureye çıkıp Mercan'ın hırkasının kolunu biraz sıyırdım. Zavallı mışıl mışıl uyuyordu. Yüzümü yakıp kavuran öfkenin verdiği güçle koluna can yakan bir çimdik attım. Zavallı çocuk sağlam bir feryat kopardı, kısa bir süre sonra diğer odanın kapısının açıldığını duydum. Kapıyı aralayan adam karanlık odada beni ayakta görünce öyle bir korktu ki, neredeyse dudağının üzerindeki kabarık beni, suratından yere düşecekti. Evet, ince ve neredeyse yok denilebilecek dudağının hemen sol üstünde iri bir beni vardı. Burnu çengel gibi çıkıntılıydı. Kısık gözleri ve hemen üzerindeki ince düz kaşları durumu biraz olsun kurtarıyordu. Kahveren-

gi saçları yanlardan hep tıraşlıydı, arkadan ensesine doğru dökülüyordu. Boyu bana göre çok çok uzundu. Odanın ışığını yaktı. "Ne oldu?" Omuzlarımı silktim. Yavrumlarla, canımlarla süsleyerek bebeği aldı ve odadan çıktı. Yerimden kıpırdamadım. Fark edilmeyi beklerken şimdi daha beteri olmuş, yapayalnız kalmıştım. Gözlerime parmaklarımla öyle bir bastırdım ki tek bir damla akmasını istemediğim gözyaşlarım parmaklarımı ıslattı. Burnumu çekip saçlarımı ellerimle düzelttim. İçimde örülen ağır nefret duvarlarına bir tuğla da ben koyup, arada bir tuhaf sesiyle öten baykuşu izlemeye koyuldum.

***

Annem zorla giydirdiği beyaz elbisenin kolundan çekiştirip duruyordu. "Doğru dur, şimdi şaplak geliyor suratına!" İçinde olmaktan nefret ettiğim bu korkunç elbiseyi sadece bir kez giymiştim, bu ikinci olacaktı. Belli ki özel günlerde ortaya çıkıyordu ve bugün başıma geleceklerden korkuyordum. Sağ üst ucu kırık, eski ahşap bir çerçevesi olan, yerde, duvara yaslanmış boy aynasına doğru çelimsiz vücudumu çevirdi. "Bak! Bir de mızmızlanıyordun, ne cici kız oldun." Beyaz kolları balonlu, etekleri pileli ve kat kat açılan elbisenin üzerine çiçek desenleri işlenmişti. Elbisenin bu curcunası sinirimi bozmuştu, yakasından kesip çöpe atmak istiyordum. Morlar, pembeler, çiçekler… Öylesine hayalci ve çocuksu geliyorlardı ki. Ruhumda daha ana rahminden çıktığım an kıvılcımını hissettiğim, gün geçtikçe harlanan o ateş, bana seçilen bu şirin kız çocuğu görüntüsüne tamamen zıttı. Paslı bir varile bir galon boya döküp üzerini kapatmaya çalışmak gibiydi yapılan. Annem saçlarımı tararken saç köklerim yerinden çıkacakmış gibi acıyordu. Acelesi olduğu belliydi. Saçlarında pembe bigudileri sarılıydı, makyajsız yüzü yorgundu. Üzerinde her gün sırtına geçirdiği sabahlığı vardı. Sahte bir gülümsemeyle "Bugün ne var biliyor musun?" dedi. Endişeyle hayır anlamında başımı salladım. Üstümü başımı düzeltip bana şöyle bir baktı. "Oooyy anasının güzeli." Yanağıma özensiz bir öpücük kondurdu. "Süha amcan bugün seni gezmeye götürecek." Kısık gözlü, ince kaşlı, benli adamdan bahsediyordu. "Olmaz." Çenem titremeye başladı. "Şşşt sakın zırlamaya başlama yine. Daha ne istiyorsun, gezeceksin tozacaksın. Hem ne istersen yiyebileceksin. Dondurma da alır sana. Seninle

biraz vakit geçirmek istiyor itiraz yok." Ayaklarımı yere vurdum. "İstemiyorum!" Sesimin büyüklüğüne ben bile şaşırmıştım. Birkaç saniye duraksayıp hızla odadan çıktı. "İyi ne halin varsa gör! Dolapta üç günlük pırasa var, oturur onu yersin benimle beraber!" Söylenmeye devam ederken fikrimi değiştirmenin fena olmayacağını düşündüm. Yanına gittiğimde hâlâ söyleniyordu. "Bu kadar olmaz, insan biraz da bana acır, her şeye inat, itiraz, başka bir şey yok!" Eteğini çekiştirip "Tamam." dedim. Gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

Şimdi düşününce aslında Süha dışarıdan bakıldığında fena görünmeyen bir adamdı. Boylu posluydu. Saçlarını mütemadiyen arkaya doğru tarıyordu. Kahverengi bir trençkotu vardı, genelde üzerinde o olurdu. O gün de üzerindeki değişmemişti. Montun kuşağı o yürüdükçe arkasından sallanıyor, bu görüntü kıkırdamama neden oluyordu. Bana karşı çok nazikti. Pür dikkat beni izlerken tatlım biter bitmez "Bir tane daha ister misin küçüğüm?" dedi. Neden burada bu adamla oturuyordum? Benden ne istiyordu? Annem nasıl beni ona emanet edebilmişti? "Parka gidelim mi? Atlı karıncalar falan…" Bu işi bilmediği çok belliydi. Babalık üzerinde emanet duruyordu. Hayır anlamında omuzlarımı silktim. "Peki ne yapmak istersin?" Açıkçası o an parmaklarımın arasındaki çatalı masadaki eline batırmak hiç fena olmazdı. Aşırı eğleneceğimi biliyordum. "Biliyor musun?" dedi olmayan dudaklarını bilmiş bilmiş bükerek. "Annene çok benziyorsun. Büyüyünce en az onun kadar güzel olacaksın."

Başımı öne eğdim. Bu sefer gevrek gevrek güldü. "İstemez misin yoksa ona benzemek?" "İstemem" dedim. Kolumu kaşır gibi yapıp elbisenin kolunu hafif kaldırdım. Kolumdaki morluğu görünce yerinden doğruldu. "Ne oldu

senin burana?!" Elbiseyi hemen kapatsam da geri açtı. "Ne oldu dedim?" Yine başımı öne eğdim. "Geçen gün düşmüştüm de. Merdivenlerden. Annemi kızdırınca…" Ağzımdan yanlış bir şey kaçırıyormuş gibi sustum. Eliyle çenemi tutup yüzümü yüzüne çevirdi. "Bunu annen mi yaptı?" Ağlamaya başladım. "Hayır amca valla annem yapmadı amca, düştüm ben kendim düştüm!" Gözümden yaşlar sicim gibi akıyordu. "Annemi çok seviyorum ben amca, annem iyi bir kadın ama bazen onu kızdırıyorum. Ama bağırıyor sadece, dövmüyor gerçekten."

Günün geri kalanında tadı kaçtı. Düşünceli hâlini üzerinden atamadı. Hava kararmaya yakın eve döndük. Şansım yaver gitti, adam kapıyı çalmak üzereydi ki Mercan'ın çığlıklarına karışmış annemin sesi sokağa taşıyordu. "Bıktım artık sus diyorum çocuk sana sus!" Süha'nın yüzü iyice karardı. Kapı tokmağını tıklattı. Annem hazırlanıp makyaj yapmıştı. O ucuz malzemelerle harikalar yaratıyordu. Az önce çığlık çığlığa bağıran o değilmiş gibi yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Hoş geldiniz." Süha'nın montunu aldı. "Sizi bekliyordum ben de sofra hazır hemen oturalım." Salona çıktığımızda bana döndü. "Ee prenses nasıl geçti günün? Süha amcanla dolaştın mı bol bol?" Başımla onayladım. Süha beşiğin başına eğildi. "Bu çocuk ağlamaktan morarmış." dedi. Annem masaya son dokunuşlarını yapıyordu. "Bilmiyorum ki sabahtan beri bir sıkıntısı var ama anlamadım."

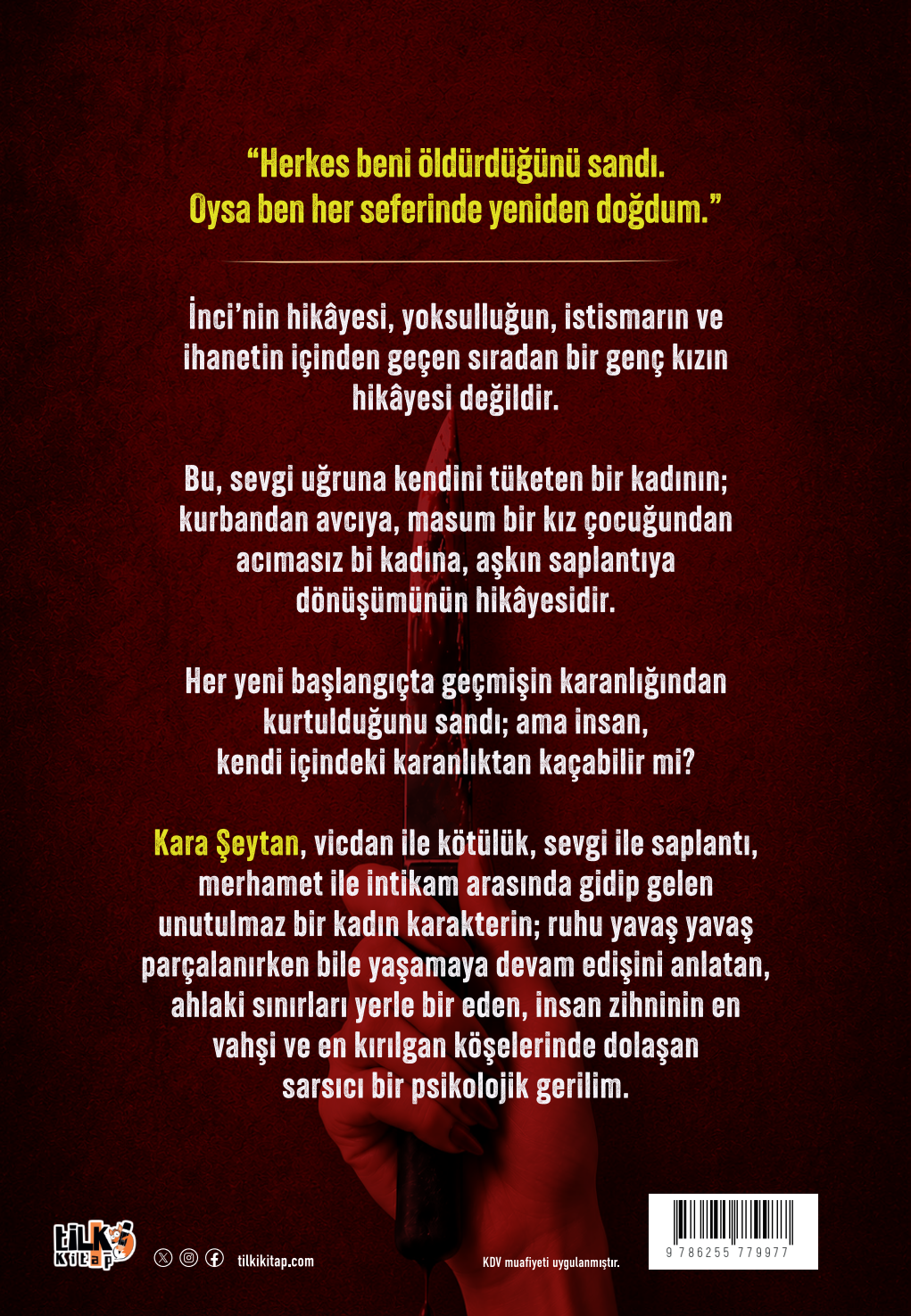
Süha öfkeyle "Bu ne?" diye bağırdı. Mercan'ın kolundaki morluğu gösteriyordu. Annem endişeyle "Bi.. bilmem…" dedi. Adam beni işaret ederek "Aynısından onda da var." diye kükredi. Bir yandan da Mercan'ın vücudunu inceliyor-

du. “Ne diyorsun hayatım sen? Ben çocuklarımı dövüyor muyum yani?” Süha sesini daha da yükseltti. “Öyle bir şey yapıyorsan bu çocukları alırım senden! Zaten sürekli şikâyet edip bağırıyorsun!” Kavga şiddetini artırınca tahta odadan çıkıp yatak odasına geçtim ve keyifle kendimi yatağa bıraktım. Duvarın ardından gelen sesler kulağıma bir klasik müzik resitali gibi geliyordu. Omzumdaki iri morluğa baktım. Geçen gece karanlıkta makyajımı bitirdiğimde düşüp karyolanın demirine vurmuş ve sessiz sessiz ağlayarak uyumuştum. Zavallı Mercan’ın üzerindeki hasarın da benim eserim olduğunu sadece o şişko bebek ve ben biliyorduk. Kendi gücümü keşfediyordum. İstediğimde yapamayacağım hiçbir şey olmadığını zamanla daha iyi anlayacaktım.

*

Bu olaydan sonra Süha eve gelip gitmeye devam ediyordu ve anneme karşı olan ilgisi azalmıştı. Daha çok Mercan ve benimle ilgileniyordu. Bir nevi aralarındaki o tutkulu ilişkiye ket vurmayı başarmıştım. Üstelik bu adamın bana olan ilgisi neredeyse hoşuma bile gitmeye başlamıştı. Birkaç sefer daha birlikte dışarı çıktık, bu günler artık rutinimiz hâlime gelmişti ve işin tuhaf yanı ben de bu zamanlardan keyif alır olmuştum. Bunun nedeni Süha'nın yanında olmak değildi. Kabuğumdan çıkıyordum. Merak ve heyecanla dışarıdaki hayatı inceliyor, bu yoğun kalabalıkta kendi yerimi almak, yeni mekânlar görmek, yeni insanlar tanımak için can atıyordum. Her seferinde başka bir dondurmacıya gitmek istedim. Hep bir öncekinden farklı yemekler seçtim. Yeniliğe açtım. Dünya, kuş gibi kapatıldığım o köhne evden ibaret değildi ve ben, küçük kız çocuğu, bu dünyayı çok sevmiştim.

Yine o günlerden birinde "Artık bana baba der misin?" dedi. Baba. Bu kelimenin anlamını bildiğimden bile emin değildim. Dondurmamı iştahla yerken elimi tuttu. Durdum. "Senin hep yanında olacağım, seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım kızım." Bir babam olduğunu o an öğrenmiştim ancak buna rağmen, dilimi dondurmanın üzerinde bir aşağı bir yukarı kaydırmaktan kendimi alamıyordum. Bu adam, gerçekten bizim babamızdı, benim ve kardeşimin. Annemle yıllardır süren ateşli aşklarının birer meyvesiydik. Neden normal aileler gibi bizimle yaşamadığını yakın bir zamanda öğrenecektim. Gerçi yaşadığım hayat, benim için normalin ta kendisiydi, çünkü çocukken gördüğümü tek doğru sanarak büyüyordum. Bir an içimde-

“Herkes beni öldürdüğünü sandı.
Oysa ben her seferinde yeniden doğdum.”

İnci’nin hikâyesi, yoksulluğun, istismarın ve ihanetin içinden geçen sıradan bir genç kızın hikâyesi değildir.

Bu, sevgi uğruna kendini tüketen bir kadının; kurbandan avcıya, masum bir kız çocuğundan acımasız bi kadına, aşkın saplantıya dönüşümünün hikâyesidir.

Her yeni başlangıçta geçmişin karanlığından kurtulduğunu sandı; ama insan, kendi içindeki karanlıktan kaçabilir mi?

Kara Şeytan, vicdan ile kötülük, sevgi ile saplantı, merhamet ile intikam arasında gidip gelen unutulmaz bir kadın karakterin; ruhu yavaş yavaş parçalanırken bile yaşamaya devam edişini anlatan, ahlaki sınırları yerle bir eden, insan zihninin en vahşi ve en kırılgan köşelerinde dolaşan sarsıcı bir psikolojik gerilim.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786255 779977